

Азъ гледамъ малко по-другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа нападали отъ дървото. Започналъ се между тѣхъ единъ разговоръ. Листата казали на житното зрънце: „Не бѣди глупаво като насъ! Ние прѣждеврѣменно слѣзохме отъ дървото на живота и тукъ изгубихме всички условия, но ти гледай по другъ начинъ да използувашъ живота, да намѣришъ условия, да влѣзешъ въ земята, защото, останешъ ли така, ще изгниешъ и нѣма да постигнешъ цѣлтъ на живота“. Ами какво да правя? — Запитва житото. Земята не ме иска, пѣкъ нѣма да влѣза вътрѣ. Вѣтърътъ чулъ този разговоръ, задухалъ и започналъ да търкаля житното зърно, да го занесе въ нѣкоя цѣпинатина на земята и тамъ да го мушне. Казватъ хората: защо духа вѣтърътъ? — Да вкара житнитѣ зърна въ пукнатинитѣ на земята, за да израстватъ и да се развиватъ. Е, така ли е сега? Нѣкои, като ме слушатъ, ще кажатъ: това сж баснословни приказки — вѣтърътъ духалъ, за да вкара житнитѣ зърна въ пукнатинитѣ на земята. Дали затова духа вѣтърътъ, това е въпросъ, но вѣрно е, че вѣтърътъ като духа, може да вкара нѣкои житни зърна въ земята, може да имъ помогне. Защо духа вѣтърътъ? — На този въпросъ можемъ да отговоримъ толкова, колкото когато се питаме, защо тече водата. Водата тече, защото въ нея има склонность да слиза надолу и затова, като срещне нѣкой наклонъ въ низходяща степенъ, водата започва да слиза. Щомъ ѝ се даде този наклонъ, тя върви надолу по него, туй е нейната насока. Слѣдователно, водата, по своето естество, седи малко